

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: Y. N. L.
st. příslušnost: .....
bytem: .....

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. OAM-732/ZA-ZA11-P06-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. OAM-732/ZA-ZA11-P06-2020, se *ruší* a věc se *vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobkyni se *nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobkyně podala opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Opřela ji o strach z pronásledování kvůli své sexuální orientaci. Na základě její první žádosti, ve které uváděla stejné důvody, jí žalovaný udělil doplňkovou ochranu kvůli hrozícímu

špatnému zacházení. Žalobkyně totiž v rozporu s kubánskými zákony přesáhla dobu povoleného vycestování. Nyní krajský soud zkoumal, zda žalovaný dostatečně posoudil přípustnost opakované žádosti žalobkyně. Zejména hodnotil, zda se žalovaný přezkoumatelně vypořádal s otázkou, zda nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. První žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně podala dne 29. 1. 2015. Jako důvod uvedla šikanu kvůli její sexuální orientaci. Dvakrát ji z tohoto důvodu propustili z práce. Pak měla problém najít si nové zaměstnání. Zažila také sexuální obtěžování ze strany policisty, který ji poté znepríjemňoval život. Častěji než jiným ji kontroloval doklady. Svěřila se s tím své matce, která si šla stěžovat. Důsledkem však bylo pouze to, že i ona sama dostala pokutu a začala mít problémy. Žalobkyni pak dokonce odsoudili za to, že nepracuje. Státní orgány to vyhodnotily jako nebezpečí pro stát. Žalobkyně následně začala prodávat oblečení, policie jí ho ale zabavila a uložila jí pokutu. V prosinci 2014 se rozhodla z Kuby vycestovat.
3. O této první žádosti rozhodl žalovaný dne 6. 5. 2015 rozhodnutím č. j. OAM-86/ZA-ZA05-HA18-2015. Žalobkyni neudělil azyl. Uvedl, že žalobkyně nikdy nebyla členkou žádné politické strany či hnutí. To, že v některé zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který prošlapává lidská práva, nezakládá nárok na udělení azylu. Žalobkyně podle žalovaného žádnému pronásledování či diskriminaci z azylově relevantních důvodů nečelila a nemůže mít z pronásledování odůvodněný strach. Žalovaný ovšem udělil žalobkyni doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Své rozhodnutí odůvodnil tím, že „v případě návratu dotyčné do země původu, je situace na Kubě natolik neuspokojivá, že nezaručuje její bezpečný návrat, neboť nelze v této souvislosti vyloučit závažné problémy s kubánskými státními orgány, jejichž dopad na život či její zdraví není správný orgán schopen předvídat.“
4. Dne 19. 4. 2017 podala žalobkyně žádost o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný ji rozhodnutím ze dne 2. 7. 2018, č. j. OAM-86/ZA-ZA05-P05-PD1-2015, doplňkovou ochranu neprodloužil. Zabýval se zejména objektivními možnostmi občanů Kuby opouštět svou vlast a vracet se tam. V této souvislosti totiž žalobkyni původně udělil doplňkovou ochranu. Žalovaný dospěl k závěru, že situace na Kubě se natolik změnila, že doplňkovou ochranu již žalobkyni není třeba poskytovat. Ohledně obav žalobkyně z návratu do vlasti v souvislosti s její sexuální orientací uvedl, že nebyla důvodem udělení mezinárodní ochrany a odkázal na své první rozhodnutí. Žalovaný se přesto situací LGBTI menšiny na Kubě zabýval. Vycházel především ze zpráv o dodržování lidských práv v roce 2016. Konstatoval, že postavení LGBTI komunity se oproti minulosti zlepšilo. Žalobkyni ani z toho důvodů nehrozí špatné zacházení ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
5. Rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany napadla žalobkyně žalobou. Krajský soud v Ústí nad Labem ji zamítl rozsudkem ze dne 13. 1. 2020, č. j. 42 Az 5/2018-40. Následně podanou kasační stížnost Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 19. 8. 2020, č. j. 4 Azs 83/2020-52.

6. Dne 20. 10. 2020 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedla, že chce žít v ČR. Již nikdy se nechce vrátit na Kubu. Konkrétní důvody uvedla v předchozím řízení. Připomněla, že policie s ní špatně zacházela, protože je lesbička. Situace na Kubě je podle ní ještě horší, než byla předtím.
7. Rozhodnutím ze dne 14. 1. 2021, č. j. OAM-732/ZA-ZA11-P06-2020 („rozhodnutí žalovaného“), žalovaný zastavil řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu pro její nepřipustnost [§ 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu]. Jako podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný shromáždil *Informaci OAMP – Kuba: Politická a bezpečnostní situace* ze dne 3. 9. 2019 („zpráva o bezpečnostní a politické situaci“, *Konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky ČR* ze dne 31. 7. 2019 („konzulární informace“) a *Informaci MZV ČR č. j. 139413-6/2020-LPTP* ze dne 3. 1. 2020 („zpráva MZV“). Zpráva MZV se týká situace neúspěšných žadatelů při návratu do vlasti. Konzulární informace se týká obecných konzulárních služeb poskytovaných kubánským občanům.
8. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné nové důvody opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Důvody souvisejícími s její sexuální orientací se žalovaný zabýval ve svém prvním rozhodnutí i v rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany. Správnost tohoto rozhodnutí poté potvrdily i soudy. Žalovaný proto neměl důvod znovu se těmito důvody zabývat. Žalovaný zároveň konstatoval, že od posledního meritorního posouzení žádosti žalobkyně (tedy od července 2018, kdy ji posuzoval žalovaný, resp. od srpna 2020, kdy o kasační stížnosti rozhodoval Nejvyšší správní soud) nedošlo na Kubě k žádné změně, která by zakládala novou skutečnost a nový důvod pro opakované meritorní posouzení její žádosti.

II. Žaloba a vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalobkyně nejprve namítá, že žalovaný pochybil, pokud s ní neprovedl pohovor. Kvůli tomu pak řádně nezjistil skutkový stav. Žalobkyně v minulosti na Kubě čelila pronásledování pro svou sexuální orientaci. Obává se, že tyto problémy by pokračovaly i po jejím návratu. Přispět by k nim mohl i její dlouhodobý pobyt v zahraničí. Situace navrátilců na Kubu podle žalobkyně není dostatečně zmonitorována. Rozhodnutí žalovaného ve vztahu k otázce nových skutečností považuje žalobkyně za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dostupné zprávy dokumentují, že situace LGBTI menšiny na Kubě se v posledních letech zhoršila. Na několik takových zpráv žalobkyně v žalobě odkázala. Zprávy, které si shromáždil žalovaný, jsou nedostatečné.
10. Žalobkyně žalovanému také vytýká, že bez odůvodnění nevyužil své diskreční oprávnění podle § 11a odst. 4 zákona o azylu. V jejím případě existují důvody hodné zvláštního zřetele.
11. Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že doplňkovou ochranu žalobkyni původně udělil z důvodu hrozící újmy, protože překročila dobu, po kterou mohla podle kubánských zákonů vlast opustit. Její sexuální orientace nebyla důvodem udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se jí zabýval ve svém prvním rozhodnutí. Jeho následné rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany potvrdily i soudy. Žalovaný zopakoval, proč neshledal důvod pro opakované meritorní posouzení žádosti

žalobkyně. Dodal, že legalizace pobytu není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

III. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU („procedurální směrnice“). O žalobě krajský soud rozhodl bez jednání, v souladu s podmínkami § 51 a § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
13. Žaloba je důvodná.
14. Podmínky přijatelnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu vymezuje § 11a odst. 1 zákona o azylu. Stanoví, že pokud cizinec podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo (1) nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a (2) zda cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
15. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu nicméně ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.
16. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se k opakované žádosti neprovádí pohovor. Žalovaný umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. Obecnou podmínkou neprovedení pohovoru však je, že pohovor není nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
17. K přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Uvedl, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat z pohledu existence možných nových skutečností a zjištění jak z pohledu azylu, tak z pohledu doplňkové ochrany. V této souvislosti upozornil, že i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či důvody, může splňovat podmínku přípustnosti, *jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany* (viz bod 18). Rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že *nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici

správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (bod 19).

18. Žalobkyně opravdu žádné nové skutečnosti neuvedla. Svou opakovanou žádost založila stejně jako první žádost na obavách souvisejících s její sexuální orientací. Tvrzení žalobkyně proto nevedla povinnost žalovaného opětovně meritorně posuzovat její opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Žalovanému proto nelze vytýkat ani to, že s žalobkyní neprovedl pohovor. Zákon o azylu jej v případě opakované žádosti zásadně nevyžaduje, ledaže je provedení pohovoru nezbytné pro náležité zjištění skutkového stavu. Pohovor bude typicky nezbytné provést, pokud (1) žadatel určitou novou skutečnost uvede a žalovaný bude na základě obsahu pohovoru následně zjišťovat jednak to, (2) zda se jedná o takovou novou skutečnost, která může být relevantní z pohledu azylu nebo doplňkové ochrany a zároveň (3) to, zda ji žadatel nemohl uvést v předchozí žádosti. Taková situace v případě žalobkyně nenastala. Ta žádný nový důvod neuvedla. Provedení pohovoru proto v jejím případě nebylo nutné ke zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
19. Nedůvodná je také námitka žalobkyně, že žalovaný nezdůvodnil, proč nepostupoval podle § 11a odst. 4 zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, plyne, že rozhodnutí žalovaného nemusí vždy obsahovat výslovné zdůvodnění, proč žalovaný neshledal důvody k uplatnění tohoto ustanovení. Jeho využití podmiňuje existence důvodů hodných zvláštního zřetele. Žalobkyně sice namítá, že její případ takovým je. Činí tak ovšem pouze obecně. Nespecifikuje, co v jejím případě zakládá důvody hodné zvláštního zřetele. Za těchto okolností krajský soud nepovažuje za vadu, že žalovaný ve svém rozhodnutí výslovně nezdůvodňuje nevyužití § 11a odst. 4 zákona o azylu.
20. Krajský soud však má výhrady vůči *posouzení a odůvodnění otázky, zda na Kubě nedošlo k takové změně situace, která by mohla zakládat přípustnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*
21. Změna situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu nemusí představovat pouze celkovou změnu poměrů, která by zásadním způsobem dopadala na veškeré obyvatelstvo, jako je například vypuknutí ozbrojeného konfliktu, změna politického zřízení, humanitární katastrofa apod. Může se jednat o změnu, která má *význam z pohledu konkrétního žadatele* a individuálních důvodů, které uplatňoval v rámci řízení o jeho první žádosti.
22. Žalobkyně ve své první i druhé žádosti uváděla obavu z pronásledování kvůli její sexuální orientaci. *Důvod nového meritorního projednání její opakované žádosti o mezinárodní ochranu by mohl existovat, pokud by na Kubě obecně došlo ke zhoršení postavení příslušníků LGBTI menšiny.* Žalobkyně přitom při poskytnutí údajů k opakované žádosti uvedla, že situace je podle ní ještě horší, než byla předtím.
23. *Žalovaný se však touto otázkou – tj. aktuálním postavením příslušníků sexuálních menšin na Kubě – reálně nijak nezabýval.* Jeho rozhodnutí obsahuje pouze lakonický závěr, že „na Kubě nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost výše jmenované, tedy od července 2018, případně od doby ukončení řízení na příslušném soudu v srpnu 2020, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost“. Tento závěr je však nepřezkoumatelný.

24. Krajskému soudu není jasné, jak mohl žalovaný dospět k závěru, že nedošlo k žádné změně. Na postavení LGBTI menšiny se vůbec nezaměřil. *Zprávy o zemi původu, které si pro posouzení opakované žádosti opatřil, se této otázce nevěnují.* Vztahují se pouze k důvodům, pro které žalovaný původně žalobkyni udělil doplňkovou ochranu, tj. k regulaci cestování kubánských občanů. Ani zpráva o bezpečnostní a politické situaci neobsahuje jedinou zmínku o zacházení s příslušníky sexuálních menšin.
25. Žalovaný má v řízení ve věci mezinárodní ochrany povinnost shromáždit informace o zemi původu, které jsou dostatečně aktuální, objektivní, relevantní a adresné [viz § 23c písm. c) zákona o azylu]. Tuto povinnost má nejenom v řízení o první žádosti, ale také v řízení o opakované žádosti (byť v menším rozsahu). *V případě, že žadatel o mezinárodní ochranu v řízení uplatňuje konkrétní důvod, pro který se obává svého návratu do vlasti, proto nestačí, aby si žalovaný shromáždil pouze informace o obecné politické situaci v zemi původu žadatele, které se uváděného důvodu nijak netýkají.*
26. Posouzení otázky, zda se v zemi původu žadatele významně nezměnila situace, je na žalovaném. Jeho rozhodnutí o nepřipustnosti opakované žádosti musí obsahovat *zdůvodněný závěr*, že nedošlo k zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tento závěr tak musí mít oporu v informacích o zemi původu obsažených ve spisu. Žalovaný proto má povinnost shromáždit takové informace o zemi původu, které následně soudu umožní posoudit, zda ve vztahu k tvrzením žadatele skutečně nedošlo ke změně situace, která by mohla založit přípustnost jeho opakované žádosti.
27. Rozsah, v jakém žalovaný tuto povinnost má, může záviset také na době, která uplynula od posledního meritorního přezkumu žádosti stejného žadatele (včetně přezkumu soudního). Pokud např. mezi posledním meritorním přezkumem a podáním nové žádosti uplynula poměrně krátká doba (v řádu jednotek týdnů či měsíců), může žalovaný ve větší míře vycházet ze závěrů tohoto přezkumu předešlé žádosti. *Pokud byla tato doba delší, zvyšuje se i břemeno na straně žalovaného.* Poměry v zemi původu žadatele musí zkoumat o to důkladněji, aby mohl posoudit, zda nedošlo ke změně, která by mohla mít z pohledu azylu nebo doplňkové ochrany relevanci.
28. V případě žalobkyně byly důvody její žádosti související s její sexuální orientací předmětem řádného meritorního posouzení pouze v první polovině roku 2015, kdy podala první žádost. Žalovaný se sice situací LGBTI menšiny zabýval také při posuzování žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany v roce 2018. Nutno však zdůraznit, že se jednalo právě o *prodloužení doplňkové ochrany*. Žalovaný tedy již z povahy tohoto řízení nemohl znovu posuzovat, zda žalobkyně splňuje podmínky pro udělení azylu, které jsou odlišné [zejména pokud jde o (1) kvalifikaci jednání jako pronásledování nebo vážné újmy a (2) existenci příčinné souvislosti mezi tímto jednáním a některým z azylově relevantních důvodů]. Jen ověřoval, zda trvají důvody, pro které žalobkyni původně udělil doplňkovou ochranu. Tyto důvody přitom nesouvisely s její sexuální orientací, ale s regulací cestování kubánských občanů. Následný soudní přezkum rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany se také zaměřil na to, zda trvají důvody, pro které žalovaný žalobkyni udělil doplňkovou ochranu. *Nelze proto tvrdit, že k poslednímu meritornímu posouzení žádosti žalobkyně došlo v roce 2020, kdy Nejvyšší správní soud odmítl její kasační stížnost.*

29. Zprávy zabývající se situací příslušníků LGBTI menšiny na Kubě, které žalovaný využil při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, jsou navíc ze začátku roku 2017. Pokrývají období roku 2016. Žalobkyně však podala opakovanou žádost o mezinárodní ochranu v říjnu 2020. *Žalovaný tak nemohl nyní řádně posoudit, zda se situace příslušníků LGBTI menšiny nezměnila způsobem, který by odůvodňoval opětovné meritorní posouzení opakované žádosti žalobkyně, aniž by si v řízení o její opakované žádosti shromáždil aktuálnější informace.* Nesl zvýšené břemeno zkoumání poměrů v zemi původu žalobkyně (viz bod 27 výše).
30. Rozhodnutí žalovaného proto trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů a nedostatečnou oporu ve spise [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.].
31. Nad rámec právě uvedeného krajský soud uvádí, že odůvodnění rozhodnutí, kterým žalovaný udělil žalobkyni doplňkovou ochranu, je ve vztahu k neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, strohé a nepřesvědčivé. Žalovaný pouze zkratkovitě poukazuje na to, že žalobkyně nebyla členkou žádné politické strany či hnutí a nečelila diskriminaci ani pronásledování z azylově relevantních důvodů. Žalovaný zcela pominul konkrétní problémy, o kterých žalobkyně v rámci řízení mluvila (včetně trestního odsouzení, které mohlo pramenit z nepřímé diskriminace, pokud žalobkyně byla trestána za to, že nepracuje, přičemž o práci přišla právě v důsledku své sexuální orientace). Nezohlednil ani to, že odůvodněný strach z pronásledování se posuzuje do budoucna (prospektivně). *Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se jeví, jakoby žalovaný vůbec neuznával možnost udělení azylu osobám pronásledovaným kvůli sexuální orientaci (žalovaný poukazuje pouze na to, že žalobkyně nebyla politicky aktivní, k její sexuální orientaci se nevyjadřuje).* Z judikatury přitom jasně plyne, že sexuální orientace žadatele o azyl může být – podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu – znakem jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52). Krajský soud si samozřejmě uvědomuje, že toto rozhodnutí přezkoumávat nemůže. Platí presumpce jeho správnosti. Při soudním přezkumu žaloby proti rozhodnutí žalovaného o opakované žádosti o mezinárodní ochranu však nelze zcela odhlížet od celého procesního příběhu. Tedy i od způsobu, jakým žalovaný naložil s první žádostí téhož žadatele. Krajský soud má vážné pochybnosti, zda žalovaný u první žádosti žalobkyně její azylové důvody dostatečně reflektoval.

IV. Závěr a náklady řízení

32. Rozhodnutí žalovaného je v otázce, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Závěr žalovaného, že k takové změně nedošlo, nemá oporu ve správním spisu. K odstranění tohoto nedostatku je potřeba zásadní doplnění spisového materiálu. Krajský soud proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného bez jednání [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.], jak uvádí výrok I. rozsudku. Žalovaného v dalším řízení váže právní názor krajského soudu obsažený v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. Žalovaná k žalobě připojila návrh na přiznání odkladného účinku. Krajský soud o něm samostatně nerozhodl. Bezodkladně totiž rozhodl rovnou ve věci samé.

34. Úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení. Žádné ji však podle obsahu spisu nevznikly. Proto jí je soud nepřiznal. Neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 1. dubna 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce